

The Holy See

VIAGGIO APOSTOLICO IN POLONIA (5-17 GIUGNO 1999)

CERIMONIA DI BENVENUTO

DISCORSO DI GIOVANNI PAOLO II

Aeroporto di Rebiechowo (Gdańsk) - Sabato, 5 giugno 1999

Panie Prezydencie Rzeczypospolitej Polskiej,

Księżę Prymasie,

Księżę Arcybiskupie Metropolito Gdański,

1. Składam dzięki Bożej Opatrzności, że po raz siódmy mogę spotkać się z moimi rodakami jako pielgrzym i przeżyć radość odwiedzin mojej Ojczyzny. Sercem ogarniam wszystkich i każdego z osobna, całą polską ziemię i wszystkich jej mieszkańców. Przyjmijcie ode mnie pozdrowienie miłości i pokoju. Pozdrowienie miłości i pokoju, pozdrowienie od waszego rodaka, który przybywa z potrzeby serca, aby przynieść błogosławieństwo od Boga, który « jest miłością » (1 Io. 4, 8. 16).

Witam Pana Prezydenta i bardzo dziękuję za serdeczne słowa, jakie skierował do mnie w imieniu władz Rzeczypospolitej. Witam księży kardynałów, arcybiskupów i biskupów. Księdzu Prymasowi serdecznie dziękuję za słowa powitania. Pozdrawiam cały Kościół w Polsce, kapłanów, zakony męskie i żeńskie, wszystkie osoby konsekrowane, alumnów seminariów duchownych oraz wszystkich wiernych, a zwłaszcza ludzi cierpiących, ludzi chorych i samotnych, i ludzi młodych. Nie można ich nie powitać po tylu okrzykach. Wszystkich proszę o modlitwę, ażeby moja posługa na ziemi ojczyznej wydała oczekiwane owoce.

2. Pielgrzymka do Ojczyzny, która dziś się rozpoczyna, stanowi jakby przedłużenie poprzedniej z r. 1997. Zaczynam ją u wybrzeży Bałtyku, w Gdańsku, gdzie dokonały się wielkie dzieła i doniosłe wydarzenia w historii naszego narodu. Tu bowiem zakończył swoją apostołską misję św. Wojciech w r. 997. Przed dwoma laty dane mi było rozpocząć jubileuszową uroczystość jego śmierci męczeńskiej. To milenium rozpoczęte w Pradze, kontynuowane w Gnieźnie, dzisiaj nad Bałtykiem w Gdańsku. Św. Wojciech jest patronem gdańskiej archidiecezji, dlatego tym razem moje kroki

kieruję przede wszystkim do waszego miasta.

Świadectwo Wojciechowego męczeństwa stało się zacznym świętości, której wiernie służy od tysiąca lat Kościół na piastowskiej ziemi. Kościół nadal pragnie pełnić tę posługę, naśladować swego jedynego Mistrza i Pana. I dlatego wciąż dąży do odnowy, aby na jego obliczu rozpoznawalny był dla wszystkich pokoleń wizerunek Chrystusa, Chrystusa « niezrównanego świadka Ojca samego, świadka cierplivej miłości i pokornej łagodności » (Ioannis Pauli PP. II, *Tertio Millennio Adveniente*, 35). Takiej odnowie służył Sobór Watykański II, który pod natchnieniem Ducha Świętego skierował Kościół na drogi, po jakich winien on kroczyć u kresu drugiego tysiąclecia, aby odwieczna tajemnica Boga, który « jest miłością » została przeniesiona we współczesny świat. II Synod Plenarny Kościoła w Polsce, który rozpoczął się 8 czerwca 1991 r. w Warszawie i którego zamknięcia mamy dokonać podczas tej pielgrzymki, ma za zadanie tę właśnie soborową naukę wciąż czynić aktualną, tak by rozpoczęta odnowa wewnętrzna Ludu Bożego na ziemi polskiej mogła być nadal realizowana, przyczyniając się do nowej wiosny ducha na miarę czasów, ku którym idziemy.

Zwracając się ku przyszłości Kościół potwierdza równocześnie swoją tożsamość ukształtowaną w ciągu dwóch tysięcy lat przez współpracę wszystkich z Duchem Świętym. Ta tożsamość nabiera szczególnego wyrazu w życiu świętych świadków tajemnicy Bożej miłości. Beatyfikacje, jakie będą miały miejsce podczas obecnej pielgrzymki w Warszawie i Toruniu oraz kanonizacja w Starym Sączu ukażą wielkość i piękno świętości życia i moc działania Ducha Bożego w człowieku. Za wszystkie owoce tej świętości, za wszystkie dary Ducha tego kończącego się tysiąclecia niech będzie błogosławiony Bóg, który « jest miłością ».

Jest jeszcze jeden bardzo ważny motyw tej pielgrzymki. W bieżącym roku obchodzimy tysiąclecie ustanowienia przez papieża Sylwestra II niezależnej polskiej metropolii w Gnieźnie metropolii gnieźnieńskiej, w skład której weszły cztery diecezje: Gniezno, Kołobrzeg, Wrocław i Kraków. Był to niejako pierwszy owoc śmierci męczeńskiej Wojciecha na polskiej ziemi. Naród niedawno ochrzczony rozpoczął swoją wędrówkę poprzez historię wraz ze swymi pasterzami biskupami nowych diecezji. Było to wielkie wydarzenie dla Kościoła w Polsce, jak i dla całego narodu; będziemy je świętować w Krakowie.

3. Wyrażam radość, że obecne pielgrzymowanie po ziemi ojczystej rozpoczyna się w Gdańsku, w mieście, które weszło na zawsze w dzieje Polski, Europy, chyba także i świata. Tutaj bowiem w sposób szczególny dał się słyszeć głos sumień wołających o poszanowanie godności człowieka, zwłaszcza człowieka pracy, głos wołający o wolność, o sprawiedliwość i międzyludzką solidarność. To wołanie obudzonych sumień zabrzmiało tak potężnie, iż otworzyło przestrzeń upragnionej wolności, która stała się i pozostaje nadal dla nas wielkim zadaniem i wyzwaniem na dzisiaj i na jutro. To tutaj właśnie rodziła się nowa Polska, która, dzisiaj tak bardzo się radujemy i z której jesteśmy dumni. Z radością stwierdzam, że nasz kraj poczynił wielkie postępy na drodze rozwoju gospodarczego. Dzięki wysiłkowi wszystkich swych obywateli Polska może patrzeć z nadzieją w przyszłość. Jest krajem, który zdobył sobie w ostatnich latach szczególne uznanie i szacunek innych narodów świata. Niech za to wszystko będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa. Nieustannie modlę się o to, ażeby wraz z rozwojem materialnym kraju szedł również jego postęp duchowy, rozwój duchowy.

4. Przybywam do was w przeddzień Wielkiego Jubileuszu Roku 2000. Przychodzę jako pielgrzym do synów i córek mojej Ojczyzny ze słowami wiary, nadziei i miłości. U schyłku kończącego się tysiąclecia, a zarazem na progu nowych czasów,

które nadchodzą, pragnę wraz z moimi rodakami rozważyć wielką tajemnicę Boga, który « jest miłością », « jest miłością », gdyż « tak ... umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne » (Jn.3, 3). Wraz z wami, drodzy rodacy, pragnę pochylić się nad tym nieogarnionym misterium Boga, który « jest miłością » - misterium Bożej miłości i miłosierdzia.

Tak bardzo pragnę, ażeby przez moją posługę w czasie tej pielgrzymki orędzie Boskie miłości dotarło do wszystkich, do każdej rodziny i każdego domu, do wszystkich moich rodaków mieszkających w Polsce czy poza jej granicami, gdziekolwiek się znajdują.

« Niech łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa, miłość Boga i dar jedności w Duchu Świętym, będą z nami wszystkimi » (2 Cor. 13, 13) i towarzyszą nam w ciągu wszystkich dni tego ojczystego pielgrzymowania.

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!